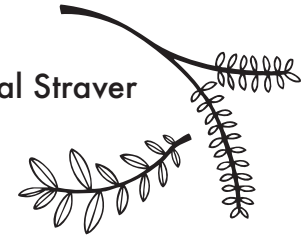

Voor Boris

Toen ik eindelijk durfde

Chantal Straver

Vooraf

In vlagen ben ik bang om te vergeten. Niet de wekelijkse boodschappen of een van de to do's op mijn lijstje, wel die zo gekoesterde herinneringen. Misschien is dat wel de belangrijkste reden dat ik aan het schrijven ben geslagen. Gebeurtenissen en ervaringen documenteren, om ooit, op een later moment terug te lezen en weggevaagde flarden te herbeleven. Is het niet zo dat als je je eigen verleden beter begrijpt, je in de toekomst hopelijk wat wijzere besluiten neemt? Het is eenvoudig om mee te drijven op de sleur van het alledaagse bestaan. Het programmaatje afdraaien, zonder stil te staan bij moeilijke en betekenisvolle momenten. Maar is dat werkelijk leven? Haal ik dan het mooiste uit het leven?

Wat zou het zonde zijn om de schatten van het verleden te laten rusten. Schrijven is mijn oplossing. Het dwingt me over gebeurtenissen en gedachten na te denken en levert me vaak ook nog eens nieuwe inzichten op. Op mijn eenentwintigste besloot ik een blog te beginnen. Daarin schrijf ik over van alles. Over dingen waarover ik me verwonder, gedachten, gênante ervaringen en over moeilijke keuzes. Dit boek toont mijn geklungel, twijfels en overwinningen in de afgelopen tien jaar. Misschien dat jij, lezer, er iets aan hebt. Of er anders smakelijk om kunt lachen. Het was een periode waarin ik mijn huwelijk, baan en huis achter me liet en een zoektocht naar een gelukkiger leven begon.

Maar zover zijn we nog niet. Eerst terug naar hoe het was.

Toen ik eindelijk durfde

© Chantal Straver 2016

© S2 uitgevers 2016

Omslagontwerp en vormgeving: Margreet de Jong van Studio Teer

Omslagfoto: John Dijkgraaf van Studio Dijkgraaf

ISBN 978 90 809649 8 3

www.doyotrainingen.nl/blog

www.s2uitgevers.nl

Vakantie

Parijs, 2009. Vroeger hadden Arno en ik niet veel keus wat vakantie betreft, want met mijn studenteninkomen en zijn starterssalaris konden we ons niet veel veroorloven. Toch lieten we de camping snel links liggen. Arno werd claustrofobisch in ons krappe tentje en ik baalde ervan dat ik altijd het modderige, ieniemienie douchehokje verliet met een doorweekte toilettaas.

De hostels sloegen we op een gegeven moment ook maar over. Ik herinner me nog goed dat we in Praag een hostel vonden voor maar tien euro per nacht. Maar de (gezamenlijke) doucheruimtes waren ranzig en de onzure figuren voor de ingang keken niet zo vriendelijk. 's Avonds hoorden we iemand op ons raam bonken en vlakbij werden er schoten gelost. Het voelde toch niet echt als vakantie.

In de jaren erna, toen ik afgestudeerd was en werk als communicatieadviseur had gevonden, vierden we vakantie in tweesterrenhotels. Een tweepersoonsbed, ruimte voor een koffer en een privébadkamer met warm water. Meer hadden we niet nodig. Tot we twee jaar geleden ons droomhuis kochten en het helemaal naar onze smaak inrichtten. We waren meer gaan verdienen, trouwden en werden steeds kritischer. Vooral op de vakanties in het Italiaanse binnenland of tijdens het echte relaxwerk op Aruba of Kos, gebruikten we de kamers wat intensiever. Waarom zouden we kiezen voor een aftands kamertje met twee dunne matrasjes als we thuis op een kingsize boxspring lagen?

Oké, ik geef het toe: Arno en ik zijn verwend geraakt! Dit weekend verblijven we in een viersterrenhotel in het centrum van

Parijs. De receptioniste zei bij het inchecken: 'There seems to be a problem with your room. So we upgrade you to one of our master suites. Merry Christmas!' Arno heeft zich op het bed laten vallen en ik ga zo in bad met Annick Goutal, hét zeepje onder de luxe zeepjes. Het geploeter van vroeger schiet door mijn gedachten en ik kan een kort gejoel niet onderdrukken, als ik naar al die decadentie kijk. Arno joelt gezellig mee.

Ik realiseer me dat het tijd wordt voor die uitgestelde backpacktrip. Worden we misschien weer een beetje bescheiden.

Sensei

Het is 1997, ik ben elf jaar en ga kijken bij een karateschool in de buurt. Vanaf de bank kijk ik naar de leraar. Hij is een grote man, streng, maar hij maakt tussendoor ook grapjes. Ik blijf naar hem kijken. Hij maakt me nieuwsgierig. Nieuwsgierig naar karate.

De woensdag erop doe ik mee aan zijn les. Het jaar erop ook en het jaar dáárop ook. Ik laat me meevoeren door *sensei* Erik. Sensei betekent karateleraar in het Japans. Ik lach om zijn grapjes.

Veertien jaar ben ik, als ik ook aan hem denk als ik niet op zijn karateles ben. Alleen mijn beste vriendinnetje weet ervan. Ze vraagt me steeds plagend hoe het met mijn sensei gaat. Ondertussen gaat het leven gewoon door en beleef ik middelbareschoolromances: eerste zoenen, dansen en uitgaan. Je bent maar één keer zestien. Er is geen tijd om verdrietig te zijn om de twintig jaar oudere, getrouwde karateleraar, die me zo nu en dan met de auto naar de bushalte brengt en daar heel galant pas vertrekt als de bus er is.

Na de zomervakantie kleeft ik me om voor de eerste karateles van het seizoen. Ik ben een beetje gespannen. De les voor de kinderen is nog bezig, ik hoor ze door de dichte deuren heen. Dan, plotseling, hoor ik zijn stem. Zijn stem. Zo vertrouwd. De wereld staat even stil. Ik ben blij dat ik in mijn eentje in de kleedkamer ben, en spring een paar keer in de lucht. Blij. Verliefd. Gespannen. Onzeker. Ik weet ook wel dat het niet kan, maar mijn verliefdheid is er nog. Ik kan er niet omheen. En dat wil ik ook niet.

Soms ben ik in de war. Ben ik verliefd op zijn deskundigheid en zijn stem? Of gaat het dieper dan dat?

Troost

Sinds Arno en ik in Willemstad wonen, sta ik iedere werkdag om vijf over zeven bij de bushalte. Bij het instappen in de snelbus wens ik mijn lotgenoten een goede morgen. Het stukje van Willemstad naar Rotterdam is mijn 'zenmoment', dan doe ik mijn ogen nog even dicht en luister ik naar muziek. Op Zuidplein is dat voorbij. Ik vlieg de roltrap op, spring de metro in en sprint voor acht uur 's ochtends nog het stadhuis binnen. Ik knik naar de aardige mensen van de beveiliging als ik mijn pasje voor de sensor houd en het poortje zich voor me opent.

Vaak ben ik als eerste op de afdeling Communicatie, al kan collega Josien er ook wat van. Met dampende bakjes koffie zitten we stilletjes achter ons beeldscherm. Ik hield nooit van koffie, maar ik heb het hier leren drinken, om de dag goed te beginnen en soms om er troost uit te putten als de moeheid toeslaat. Letterlijk een 'bakkie troost'. Of nou ja, een 'bakkie pleur', we zitten natuurlijk wel in Rotterdam.

's Ochtends werk ik zo veel mogelijk vooruit, dan voel ik mijn hart iets minder gejaagd kloppen wanneer in de loop van de dag de extra opdrachten binnen komen rollen. Acute persberichten die gemaakt moeten worden, voorbereidingen voor de werkbezoeken van de wethouders die last minute ingepland zijn, klusjes voor de woordvoerders. Ik neem mijn werk serieus. Volgens vrienden iets té serieus. Maar dat is voor mij de enige manier om het bij te benen.

Tussendoor heb ik heus weleens een kort kletspraatje met een collega. Bijvoorbeeld met Josien. Zij is senior communicatieadviseur en voormalig woordvoerder. Ze is eind vijftig, werkt al zo'n

dertig jaar op deze afdeling en kijkt met zowel bliken van herkenning als van verbazing naar de woordvoerders. 'Gedreven' zou je ze kunnen noemen. Maar 'verbaal agressief' past beter bij hen, vind ik. De roedel koelbloedige waakhonden van het college, waar sommige wethouders zelf ook aan moeten wennen. Het is niet mijn stijl, maar wel effectief.

Ik vraag me af hoe Josien de woordvoerdersklus vroeger zelf klaarde. Ik kijk op. Haar lilakleurige trui staat fris bij haar korte grijze haar. Maar de druk en de stress van het werk laten ook haar, ondanks haar indrukwekkende loopbaan, niet altijd onberoerd. Ik heb het daardoor ook weleens met haar te stellen gehad.

Een paar uur later lopen we in de pauze samen naar buiten. Zij voor een sigaret, ik voor iets lekkers van Dudok. 'Tot strakjes!'

Ik vang haar glimlach op. We zijn allebei op weg naar iets meer dan alleen een bakkie troost. Het wordt nog een zware middag, weten we.

Kinderen

‘En? Wanneer komen de kinderen?’ Als pasgetrouwde vrouw lijk ik niet aan die vraag te ontkomen.

Ik herinner me nog goed dat ik als negentienjarige heel standvastig over dit onderwerp was. ‘Kinderen? Ik? Never!’ De kinderen in mijn omgeving vond ik irritante, hebbelijke ettertjes, vóóral met Sinterklaas. En als ze groot waren, lieten ze hun ouders toch in de steek, ondankbare koters die ze waren. Het idee alleen al om fulltime moeder te zijn, mijn carrière voor minstens tien jaar on hold te zetten en niets meer voor mezelf te kunnen doen. Nee, Arno en ik waren het erover eens: ‘We zijn misschien egoïstisch, maar zeker realistisch. Geen kinderen voor ons.’

Sinds mijn twintigste betrap ik mezelf op een glimlach als ik een vader met zijn dochtertje zie fietsen. Beetje bij beetje ben ik milder geworden over kinderen.

Vorig jaar begon ik sensei Erik te assisteren bij zijn karatelessen op vrijdagmiddag, na mijn werk op het stadhuis. Ja, sensei Erik is nog steeds in mijn leven. Arno ontmoette ik tien jaar geleden in zijn les. In het begin vroeg ik me af waar ik in godsnaam mee bezig was. Ik ben helemaal geen kindertype, ik kan niet eens met ze praten. Gelukkig kon ik me een beetje aan sensei Erik optrekken, die moeiteloos het ene na het andere verhaal ophing over het bos met de wilde dieren. De kinderen deden zo hun warming-up, of stonden ongemerkt in heel mooie karatestanden. In de derde les deed ik ook maar eens mijn mond open, waarna twee meisjes in de kleedkamer naar me toe liepen. ‘Juf, we vonden de les gaaf en het was ook heel leuk om uw stem te horen.’ Daar stond ik dan, met een bek vol tanden.

Nu, een jaar later, kan ik zeggen dat ik een volleerde karatejuf voor kinderen ben. Zelfs de lessen die ik alleen geef, gaan opmerkelijk vlekkeloos. Ik ben dol op de leerlingen. Ze stellen grappige vragen en doen enthousiast mee. Arno hielp laatst met een les en stond me verbijsterd gade te slaan. Hoe ik Brian met een schrammetje op zijn vinger verzorgde, hoe ik Dave tot de orde riep en hoe ik Doortje liet zien dat ze best wel lenig is.

Afgelopen vrijdag kwam ik na een zware werkweek zuchtend de kleedkamer binnen gelopen. Een moeder die me betrapte, lachte naar me. ‘Ik kan het me helemaal voorstellen hoor, zit je hier wéér met al die drukke kinderen.’ Ik lachte terug. ‘Nee hoor, ik heb er zin in. Voor u is het misschien een hele dag. Voor mij maar één uurtje per week.’ ‘O, ik dacht dat jij wel moeder zou zijn, als ik zie hoe je met ze omgaat.’

Goed, ik ben gesmolten. Arno ook een beetje. Maar we willen eerst zelf nog even gek doen. Er moet straks toch minimaal één verstandige opvoeder zijn. En zolang we nog niet weten wie van ons twee, is het beter om te blijven oefenen op Chica, onze hond.